

**Broers voor
het leven**

Uitgeverij Eenvoudig Communiceren

eenvoudigcommuniceren.nl | lezenvooriedereen.be

Werkelijk/Waar bestaat uit makkelijk te lezen korte verhalen op taalniveau A2. De verhalen zijn gebaseerd op gebeurtenissen die in het nieuws zijn geweest.

Tekst: Jelle Bergkamp

Eindredactie: Jet Doedel

Vormgeving: Eenvoudig Communiceren

© 2024 | Uitgeverij Eenvoudig Communiceren, Amsterdam
Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 8696 767 4

Broers voor het leven

Jelle Bergkamp

Dit boek heeft het keurmerk Makkelijk Lezen

Henry maakt huiswerk in zijn kamer. Beneden klinkt gelach en gepraat. De burens zijn op bezoek bij Henry's ouders. Ze hebben veel plezier. Henry is 15 jaar. Hij heeft best veel huiswerk. Maar nu kan hij zich moeilijk concentreren door het lawaai beneden. Tussen het gelach hoort Henry een hoge stem. Dat is Alfred, zijn broer. Broertje eigenlijk, want Alfred is 3 jaar jonger dan hij.

Alfred is het middelpunt van het gezelschap, hoort hij.

Henry's ouders en de buren lachen om alles wat hij zegt. Henry ergert zich enorm. Hij klapt zijn boek dicht. Zo kan hij niet werken.

Hij gaat op bed liggen en kijkt naar het plafond. Dan wordt er op zijn deur geklopt. Henry's vader steekt zijn hoofd om de deur.

'De buren zijn er', zegt hij.

'Dat hoorde ik al', zegt Henry.

'Waarom maken jullie zoveel lawaai? Ik probeer mijn huiswerk te maken.'

'We hebben het leuk', zegt zijn vader.

'Kom je er ook bij?'

'Nee, ik ga vroeg slapen. Ik moet morgen naar school.'

Henry draait zijn hoofd naar de muur.
Zijn vader kijkt even naar hem.
Dan trekt zijn vader de deur weer
achter zich dicht.

De moeder van Henry en Alfred komt
uit Engeland. Daarom heeft ze haar
zoons Engelse namen gegeven:
Henry en Alfred. Engelser kan het
niet. Hun vader vond het best.
'What is in a name?', zegt hij vaak
als grap.
En dan moet hij hard lachen. Maar
lachen om je eigen grap, dat vindt
Henry niks.
Er zijn ook beroemde Engelse
mensen die Henry en Alfred heten.

Bijvoorbeeld de Engelse prins Henry. Die is lang en heeft rood haar. De Nederlandse Henry is ook lang. En zijn haar is ook een beetje rood. Maar verder lijkt hij niet op de Engelse prins. De prins praat altijd makkelijk met mensen, de Nederlandse Henry is stil. En zijn ouders zijn lang niet zo rijk en sjiek als de Engelse koning en koningin. Er is ook een beroemde Alfred: Alfred Hitchcock. Dat was een filmmaker. Iedereen vindt de films van Alfred Hitchcock geweldig en slim. Misschien dacht hun moeder aan de filmmaker, toen Alfred werd geboren.

Maar als Henry naar zijn broer kijkt, vindt hij hem niet zo geweldig en slim. 'Alfred is niet zoals andere kinderen', zegt zijn moeder altijd. Want Alfred is autistisch. Zijn moeder gebruikt dat woord niet vaak tegen Henry. Maar als Alfred iets gekks doet, kijkt ze Henry altijd op een speciale manier aan. Een beetje als een waarschuwing. Alsof ze wil zeggen: niet over beginnen. Tegen andere volwassenen gebruikt zijn moeder dat woord wel. Bijvoorbeeld als Alfred urenlang niks zegt. 'Hij is autistisch', zegt zijn moeder dan zacht.

‘Aha’, zeggen de mensen dan begrijpend.

Henry heeft opgezocht wat autisme is. Je maakt dan moeilijker contact met andere mensen. En je vindt het lastig als dingen onverwacht gebeuren.

Dat klopt wel bij Alfred, denkt Henry. Maar dat heb ik zelf ook wel eens. En een heleboel andere mensen ook. Misschien zijn we allemaal een beetje autistisch.

Henry moet altijd voorzichtig zijn met zijn broer. Henry mag niet met hem stoeien. Hij mag hem niet plagen. Want dan zeggen zijn ouders: ‘Voorzichtig met Alfred!’

Zouden ze zich schuldig voelen?
Ze waren al wat ouder, toen Alfred
werd geboren. Misschien dat
Alfred daarom autistisch is.

‘Alfred kan alles worden wat hij wil’,
zegt zijn moeder altijd.

Henry denkt: zou ze dat zelf echt
geloven?

Zijn ouders willen dat Alfred naar
de universiteit gaat.

‘Je broer is bijzonder’, zegt zijn
moeder vaak. ‘Hij gaat geweldig om
met zijn autisme.’

‘Die bereikt wel wat, later’, zegt
zijn vader er dan achteraan.

‘Let maar op!’

Henry is op het schoolplein. Zijn beste vrienden Noah en Egbert komen ook net aan op de fiets.

‘Gast,’ zegt Noah, ‘je ziet eruit alsof je slecht geslapen hebt. Wat is er aan de hand?’

‘Ik slaap prima,’ liegt Henry. ‘Er is niks.’ Hij haalt zijn schouders op. Noah en Egbert kijken elkaar aan.

‘We kennen jou,’ zegt Egbert. ‘Als jij zo je schouders ophaalt, dan is er iets. Kom op, vertel.’

Henry is even stil.

Dan zegt hij: ‘Het is mijn broer.’

Ik word af en toe zo moe van hem.’
Egbert komt wel eens bij Henry thuis.
Hij kent Alfred ook.
‘Je broer?’, zegt Egbert. ‘Is hij vervelend dan? Hij lijkt nooit lastig.’

Dan zegt Henry: ‘Eigenlijk gaat het meer om mijn ouders. Die zijn de hele dag met mijn broer bezig. Ze denken alleen aan hem. Daar word ik moe van.’

‘Je broer is anders dan anderen’, zegt Egbert. ‘Dat is niet niks. Misschien is dat best moeilijk voor je ouders.’

Noah schudt zijn hoofd.

‘Ik snap je wel, hoor’, zegt Noah. ‘Met zo’n broer zou ik ook moeite hebben.’

Typisch Noah. Die zegt altijd precies wat hij voelt. Meestal vindt Henry dat fijn. Maar nu niet. Hij wordt zelfs een beetje boos. Want Alfred is wel zijn broer!

Noah merkt het. Hij slaat Henry op zijn schouder.

‘Chill, man’, zegt hij. ‘Ik bedoel er niks mee.’

Henry wil iets zeggen, maar dan gaat de bel. Ze lopen de school in.

Henry gaat vaak naar de sportschool om te kickboksen. Soms wel 4 keer per week.

Volgens zijn trainer Jamahl heeft hij veel talent.

Henry is sterk en snel. Hij traint hard en serieus. Ook thuis is hij veel met kickboksen bezig. Hij kijkt filmpjes van zijn favoriete kickboksers op YouTube. Vooral de Thaise boksers vindt hij geweldig. Saenchai is zijn held. En Buakaw. En Rodtang. Hij kent al hun bewegingen. Die probeert hij na te doen. 's Avonds in bed denkt hij aan hun technieken. Die doet hij in gedachten na.

Henry is nog te jong om mee te doen aan echte wedstrijden. Maar er zijn ook trainings-toernooien. Hij heeft zijn trainer al een paar keer gevraagd of hij daaraan mee mag doen.

Maar dan zei zijn trainer: 'Je bent nog te jong. Je hersenen zijn nog in ontwikkeling. En je hersenen zijn het kostbaarste wat je hebt. Die wil je niet beschadigen bij de wedstrijden.' Maar vandaag komt trainer Jamahl naar hem toe.

Hij zegt: 'Henry, je bent nu 15. Volgende week zaterdag is er een trainings-toernooi. Alle clubs uit de regio komen. Daar zijn ook jongens van jouw leeftijd bij.'

Je mag meedoen, Henry.'

Henry is heel blij. Hij kan bijna geen adem halen, zo blij is hij.

Hij kijkt zijn trainer aan en zegt: 'Tof. Echt tof.'

Thuis wil hij het nieuws niet meteen vertellen. Hij wacht op een goed moment.

's Avonds zit Henry met zijn ouders en zijn broertje aan tafel. Zoals altijd is alle aandacht van zijn ouders weer gericht op Alfred.

Alfred vertelt: 'Ik was vandaag op school de beste met rekenen. De meester gaf ons sommen. Hij maakte er een wedstrijdje van. En ik was het snelst.'

Henry's moeder reageert heel enthousiast. Haar ogen glinsteren.

'Wat geweldig!', zegt ze.

Ze geeft Henry's vader een por.

'Is het niet geweldig?'

Zijn vader knikt heftig.

‘Ik heb ook wat te vertellen’, zegt Henry dan. ‘Ik mag van de trainer aan een toernooi meedoen.’

‘Mooi, hoor’, zegt zijn moeder. ‘Fijn voor je.’

Maar ze kijkt hem niet eens aan. Ze ziet alleen Alfred.

‘Ja, fijn voor je’, herhaalt zijn vader.

‘Komen jullie dan kijken?’, vraagt Henry.

Zijn ouders kijken elkaar kort aan.

‘We doen ons best’, zegt zijn moeder.